

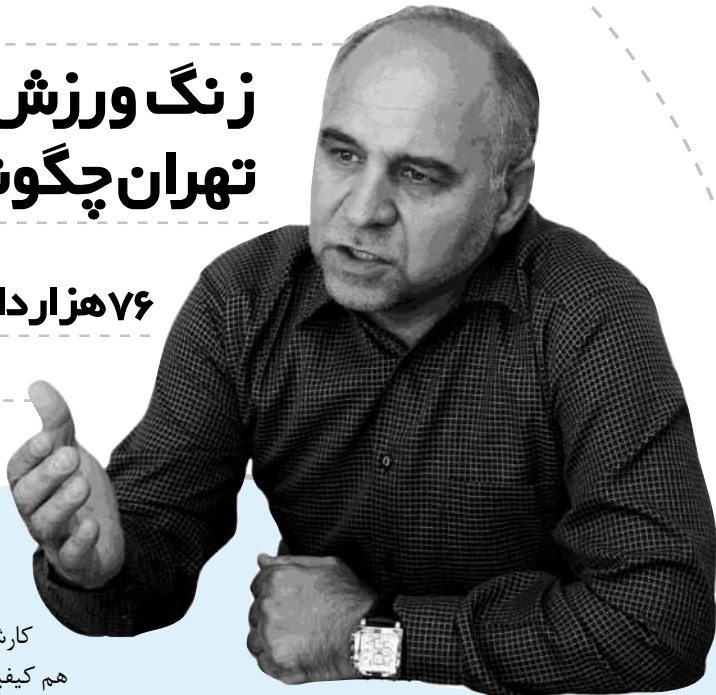
زنگ ورزش در مدارس منطقه ۸ تهران چگونه می‌گذرد؟

۷۶ هزار دانش‌آموز در حیاط‌های فسقلی

محمد قراگزلو

گزارش

کارشناس تربیت بدنی این منطقه نشستیم تا هم کیفیت ارائه درس تربیت بدنی در مدارس متعدد این منطقه را بدانیم و هم از مشکلات، کمبودها و پیشنهادهای آن‌ها برای بهتر ارائه شدن درس ورزش مطلع شویم.

ما هم معاونت می‌خواهیم

کار ما عمدتاً در سه حوزه انجام و خلاصه می‌شود: ۱. اجرای درس تربیت بدنی در حیاط مدرسه؛ ۲. حضور در کانون‌های ورزشی و اجرای مسابقات مدارس؛ ۳. حضور در فضاهای ورزشی.

جعفری با گفتن این جمله سخن خود را آغاز می‌کند. بعد با اشاره به یک مشکل ادامه می‌دهد. «از زمان حضور دکتر حاج‌بابایی در وزارتخانه، تغییرات خوبی در تربیت بدنی مدارس پدید آمد. از جمله این تغییرات ایجاد معاونت تربیت بدنی در وزارتخانه و استان‌هاست که امیدوارم این اتفاق در سطح مناطق تهران هم بیفتد. برخی مناطق تهران به لحاظ گستردگی و وسعت با بعضی استان‌های کشور برابری می‌کنند. منطقه ما از نظر جمعیت پنجمین منطقه بزرگ استان به حساب می‌آید و نیاز به ایجاد معاونت تربیت بدنی در این منطقه احساس می‌شود.»

منطقه ۸ آموزش و پرورش از تهران پارس تا نظام‌آباد و از خیابان دماوند تا بزرگراه رسالت را شامل می‌شود. تازه این بخش شهری منطقه است و در بخش روستایی باید مناطق

حالا دیگر زنگ ورزش مدارس ساعتی برای بطالت دانش‌آموزان یا پرکردن وقت با کلاس اضافه آموزش ریاضی و علوم نیست. حالا زنگ ورزش برای خودش اهمیتی دارد و طرح درس و اجرای آن، هم از سوی معلم و هم از سوی دانش‌آموزان جدی گرفته می‌شود. این جدیت البته در مدارس و مدیریت آن‌ها هم دیده می‌شود. به تبع این اتفاق مهم، اولیای دانش‌آموزان هم برای مقوله تربیت بدنی فرزندانشان در محیط مدرسه اهمیت بیشتری قائل می‌شوند. تمام این اتفاقات خوب و تغییرات مثبت را می‌توان با انتشار و ارائه کتاب درس تربیت بدنی تکمیل کرد.

اما ورزش در مدارس همچنان با مشکلاتی روبه‌روست که نیازمند جدی گرفته شدن در سطح وزارتخانه است و نباید به این راحتی از مشکلات و کمبودها عبور کرد. برای بررسی این مشکلات و البته دستاوردهای ورزش مدارس، این بار به سراغ تربیت بدنی آموزش و پرورش منطقه ۸ تهران رفتیم؛ منطقه‌ای وسیع که گستردگی‌اش از برخی استان‌ها وسیع‌تر و پرجمعیت‌تر و به دنبال این گستردگی، مشکلاتش هم بزرگ‌تر و بیشتر است.

در این خصوص پای صحبت‌های نادر جعفری، کارشناس مسئول تربیت بدنی منطقه ۸ و همچنین داود جلیلی،

از زمان حضور دکتر حاج بابایی در وزارت خانه، تغییرات خوبی آمد. از جمله این تغییرات ایجاد معاونت تربیت بدنی در وزارت خانه و استان هاست که امیدوارم این اتفاق در سطح مناطق تهران هم بیفتد

هیچ دانش آموزی را نمی توانید پیدا کنید که از زنگ ورزش توقع بازی و تفریح نداشته باشد. جلیلی می گوید: «باید زمانی را به بازی بچه ها اختصاص داد، چرا که دانش آموز یک هفته منتظر زنگ ورزش مانده است تا از بازی لذت ببرد. اگر بخواهیم از ابتدا تا انتهای کلاس کار آموزش انجام دهیم، این لذت را از بچه ها می گیریم.»

البته شاید الان دانش آموزان توجه شده باشند که اوقات آموزش هم در آینده به دردشان می خورد و بعد از فارغ التحصیلی حداقل در سه چهار رشته ورزشی چند تکنیک را آموخته اند؛ اینکه چطور راکت بدمینتون را در دست بگیرند یا چگونه ساعد و پنجه درست بگیرند.

مدارس را وادار می کنیم جدی بگیرند

برای توجیه معلمان ورزش در راه ارائه طرح درس مشخص، نیاز به هماهنگی در ابتدای سال تحصیلی داریم. منطقه ۸ برای این مهم برنامه ریزی ویژه ای دارد؛ در شهریور ماه گردهمایی معلمان ورزش را داریم که بر اساس طرح درس توجیه می شوند و سپس همان طرح را در مدارس اجرا می کنند. البته گردهمایی معلمان تربیت بدنی در مهرماه هم برگزار می شود و دو دفتر کار و ارزشیابی در اختیار آن ها قرار می گیرد. در این دفاتر طرح درس مشخص شده است و سپس کار دانش آموزان ارزشیابی می شود.

اما کار به اینجا ختم نمی شود و باید روی آنچه از معلمان و دبیران خواسته شده است نظارتی وجود داشته باشد. جلیلی می افزاید در طول سال تحصیلی دو سه بار نظارت داریم. گروه هایی برای این کار مشخص شده اند و بر اساس ارائه درس تربیت بدنی، معلمان و مدارس امتیازبندی می شوند. این فرایند هر سال تکرار می شود و هیچ وقت نظارت را رها نمی کنیم. خودمان کار را جدی می گیریم و مدارس را هم وادار می کنیم تا به نحو احسن وظایفشان را انجام بدهند. البته ممکن است به خاطر کمبود فضای ورزشی برخی بی علاقتی نشان بدهند، اما ما کارمان را دقیق و منظم انجام می دهیم.

اینجا تیپ بندی مدارس معنی ندارد!

منطقه ای که قریب به ۷۶ هزار دانش آموز دارد، به شدت از کمبود فضای ورزش رنج می برد. توضیحات جعفری در این خصوص قانع کننده و کافی است: «به لحاظ آماری در

پرجمعیتی مثل بومهن، رودهن و پردیس را هم به حساب آورد. در این میان شهرک پردیس با مهاجرت افغان ها هر روز جمعیت بیشتری پیدا می کند و طبیعی است که جمعیت دانش آموزان منطقه ۸ نیز افزایش می یابد. جعفری معتقد است: از آنجا که ورزش یک نیاز واجب است، نمی توان بدون چارت و ساختار جلو رفت. حالا که نتایج درخشان المپیک را داریم، نیازمند توجه پرنرنگ تر مسئولان هستیم. از طرف دیگر، در مقابله با تهاجم فرهنگی بیگانگان، ورزش می تواند عامل پیش گیرنده باشد. در این شرایط چنانچه معاونت در سطح منطقه ایجاد شود، برنامه ریزی، اعتبار و جایگاه ورزش در مدارس حفظ خواهد شد. ضمن اینکه حرکت رو به جلو و پیشرفت در این مقوله مهم را نیز شاهد خواهیم بود.

نیاز به این تغییر در حالی جدی تر می شود که بدانیم، در تربیت بدنی منطقه ۸ تقلیل نیرو داشته ایم و بعد از حذف کارشناس و یک کاردان، دایره تربیت بدنی منطقه با وسعت جمعیتی که توصیف کردیم، تنها با دو نفر اداره می شود!

نگاه جدی به طرح درس و زنگ ورزش

درس تربیت بدنی در مدارس ایران قدمتی ۸۰ ساله دارد. به گفته جعفری در راه توسعه درس تربیت بدنی در مدارس چند سالی است که اداره کل آموزش و پرورش تهران دیسکت هایی را در اختیار مناطق قرار می دهد که معلم ورزش می تواند از محتوای درسی روی آن ها استفاده کند. البته این علاوه بر وظایف معلمان است که بر اساس طرح درس ارائه شده مشخص می شود. جلیلی محتوای زنگ ورزش را چنین توضیح می دهد: «همه چیز زمان بندی شده و بر اساس برنامه پیش می رود. مشخص است که معلم باید چه کاری را در چه زمانی انجام دهد.» البته بحث چگونگی اجرای معلم و خلاقیت او می تواند در ارتقای کیفیت تدریس تأثیرگذار باشد. چنانچه معلم بتواند در شاگرد ایجاد علاقه کند، مطمئناً تکنیکی که قرار است به او یاد بدهد را بهتر و سریع تر می آموزد. یقیناً دبیران و معلمان می توانند با ترفندهای گوناگون سطح گیرایی دانش آموزان را بالا ببرند. پس حرکت همراه با هم و هماهنگ معلم و دانش آموز باعث اجرای خوب درس خواهد شد.

اما محتوای کلاس های ورزش کاملاً روشن است. جعفری می گوید: «با شروع ساعت کلاس ۵ دقیقه به حضور و غیاب شاگردان و ۱۵ دقیقه به نرمش و گرم کردن اختصاص می یابد. سپس آموزش را آغاز می کنیم که بین دو تا چهار هفته اجرا خواهد شد. مثلاً برای والیبال تکنیک ساعد و پنجه کار می شود و این زمان به رشته های متفاوت ورزشی در طول سال اختصاص می یابد.»

منطقه‌ای که قریب به ۷۶ هزار دانش آموز دارد، به شدت از کمبود فضای ورزش رنج می‌برد

فضاهای ورزشی، مدارس تهران فقیرترین مدارس کشور هستند و مشخصاً این حجم فضای ورزشی قابل گسترش نیست و تا الان هم افزایش نداشته‌ایم.

وی ادامه می‌دهد: «بعضی از

فضاهای بیرون از مدارس را در اختیار دانش‌آموزان قرار داده‌ایم؛ اما عمدتاً در مدارس فضای بسیار کمی داریم. غالباً ۴۰-۳۰ دانش‌آموز باید در یک حیاط کوچک ورزش کنند.» در ادامه جعفری می‌گوید: «وزارتخانه طرح بسیار خوبی دارد و بر اساس تیپ‌بندی مدارس، سالن‌هایی را در اختیارشان قرار می‌دهد. اما در منطقه ما، با توجه به بافت فشرده‌ای که وجود دارد، نمی‌توان این تیپ‌ها را رعایت کرد. این طرح البته در سطح استان‌های دیگر به خوبی اجرا می‌شود، اما در تهران امکان اجرای آن وجود ندارد.»

شاید شهرداری و وزارت ورزش در این خصوص بتوانند کاری کنند، اما انگار از آن‌ها هم آبی گرم نمی‌شود. وقتی بحث بیرون رفتن دانش‌آموز از مدرسه پیش بیاید، مشکلات جدیدی مطرح می‌شود و برخی مدارس به خاطر کمبود وقت و... مقاومت می‌کنند. قبلاً همکاری‌های خوبی با ادارات تربیت‌بدنی صورت می‌گرفت، اما الان این همکاری بسیار کم‌رنگ شده است.

آیا شهرداری نمی‌تواند به توسعه فضاهای ورزشی مدارس کمک کند؟ جعفری این‌گونه جواب می‌دهد: «برای شهرداری بحث مالی اهمیت دارد. شاید در مراسم و مناسبت‌های خاص فضایی را در اختیار مدارس بگذارد، اما به صورت گسترده این کار را انجام نمی‌دهد؛ چون بحث مالی مطرح است. از طرف دیگر، بحث ورزشی مدارس آن‌قدر گسترده است که شهرداری نمی‌تواند مثلاً یک فضای ورزشی را برای مسابقاتی که ۲۴-۲۵ روز طول می‌کشند، در اختیار ما بگذارد.»

تربیت‌بدنی منطقه ۸ چهار سالن ورزشی در اختیار دارد که ظاهراً هیچ کدام از آن‌ها استاندارد و مناسب نیستند. «مجمع رجایی» که علاوه بر سالن چند منظوره، استخر و زمین چمن هم دارد، شاید بهترین فضای ورزشی این منطقه را در اختیار دارد، اما سالن‌های نامجو و نیکوکار از سطح امکانات و استاندارد بسیار پایینی بهره می‌برند.

طرح آشنا، ایده اولیه سبا

هر سالی که می‌گذرد، حساسیت روی طرح‌های ورزشی که در مدارس اجرا و پیگیری می‌شوند، بیشتر از قبل می‌شود؛ طرح‌هایی که به آموزش ژیمناستیک (کلاس دوم)،

شنا (کلاس سوم)، طناب‌زنی (کلاس چهارم)، تنیس روی میز (کلاس پنجم) و دو و میدانی (کلاس ششم) اختصاص دارند و حالا جزو لاینفک کلاس ورزش مدارس هستند.

در میان این طرح‌ها شاید طرح «سبا» یا همان آموزش شنا در کلاس سوم ابتدایی، مهم‌ترین و قابل توجه‌ترین آن‌ها باشد. ظاهراً منطقه ۸ در این راه پیشگام و پیشرو بوده است. جلیلی در این زمینه می‌گوید: «در آموزش شنا ما اولین منطقه‌ای بودیم که به اجرای این طرح دست زدیم. البته طرح ما «آشنا» نام داشت و در تمام پایه‌های دبستان اجرا می‌شد. الان هم طرح سبا را با کیفیت بسیار خوبی اجرا می‌کنیم. برای این کار یک استخر با مقیاس درجه دوم که خصوصی هم هست، اجاره کرده‌ایم و خوب پیش می‌رویم.»

جعفری نیز می‌گوید: «این طرح در منطقه ما خوب جواب داده و اولیا مدارس و مدیران همکاری خوبی با ما داشته‌اند. البته برای این طرح سالانه جلساتی داریم و زمان بندی اجرای طرح کاملاً مشخص است.»

اما مشکلات اجرای طرح سبا در منطقه از زبان مدیر تربیت‌بدنی: «به هر حال هر طرحی در راه اجرا مشکلات خاص خود را دارد. مثلاً اولیا با انجام طرح در زمستان مخالفت می‌کردند تا فرزندان‌شان سرما نخورند. اما بعد که توجه می‌شدند در آینده این طرح چقدر به سود فرزندان‌شان است، کوتاه می‌آمدند، وقتی که ضرورت حداقل روی آب حفظ کردن کودکان را به آن‌ها یادآور می‌شدیم، مقاومت‌ها کمتر می‌شد و با طرح همراهی می‌کردند.»

به غیر از طرح سبا که ظاهراً ایده اولیه‌اش متعلق به منطقه ۸ بوده است، طرح ژیمناستیک و طناب‌زنی هم به دقت در این منطقه اجرا می‌شود. مسئول تربیت‌بدنی منطقه در این خصوص توضیح می‌دهد: «در اجرای طرح ژیمناستیک، از آنجا که یک کار تخصصی، ظریف و سنگین است، نیازمند مربی خوب و فضای مناسب هستیم. ممکن است در اثر یک حرکت اشتباه دانش‌آموز آسیب ببیند و این آسیب سال‌های سال همراه او باشد. به همین خاطر این طرح که در اصل طرح بسیار خوبی است، باید با دقت و ظرافت خاصی اجرا شود.»

ظاهراً در مورد طرح طناب‌زنی مشکلات کمتری وجود دارد. جعفری ادامه می‌دهد: «جذابیت این طرح برای دانش‌آموزان بیشتر است، چرا که انعطاف بیشتری دارد. دانش‌آموز در این طرح چندین تکنیک فرا می‌گیرد و از کارش لذت هم می‌برد. در این طرح هماهنگی عصب و عضله بسیار بالاست، ضمن اینکه طناب‌زدن در اغلب رشته‌ها استفاده و کاربرد دارد. به همین خاطر تاکنون همه دانش‌آموزان از این طرح استقبال کرده‌اند.» صحبت‌های پایانی جعفری در خصوص طرح‌های ملی می‌تواند راهگشا باشد؛ «در اجرای این طرح‌ها به مطالعات

وارد مسابقات مدارس شد، شناخته می‌شوند».

برای ورزش دختران چه باید کرد؟

کمبود فضای ورزشی از یک طرف و محدودیت ورزش دختران دانش‌آموز از طرف دیگر، سبب می‌شود که نیمی از جامعه دانش‌آموزی مدارس منطقه ۸ تهران به‌دشواری بتوانند به انجام تمرینات خود در زنگ ورزش بپردازند. مسئول تربیت‌بدنی منطقه از مشکلات ورزش دختران در مدارس چنین می‌گوید: «ورزش دختران تنگناها و محدودیت‌های زیادی دارد که عمومی هستند. معلمان ورزش دختران موظفاند کارهایی را که به آن‌ها محول شده است، انجام بدهند. اتفاقاً خانم‌ها در اجرای برنامه‌های ورزشی دقیق‌تر و منظم‌ترند. اما با توجه به محدودیت فضا و امکانات و بحث حریم سازی، حالت ایده‌آل استفاده از سالن ورزشی است».

وی ادامه می‌دهد: «با توجه به محدودیت‌هایی که برای درس تربیت‌بدنی خانم‌ها وجود دارد، این درس خوب اجرا نمی‌شود کاری هم از دست ما برنمی‌آید و بهتر شدن شرایط تنها مستلزم آن است که تیپ فضای مدرسه تغییر کند و حتماً یک سالن ورزش به‌عنوان کلاس درس وجود داشته باشد».

و در خصوص جایگاه کلاس ورزش دختران عقیده دارد: «همان‌طور که جایگاه درس ریاضی و دروس دیگر مشخص است، جایگاه تربیت‌بدنی هم باید معلوم باشد. باید تیپ مدارس به‌صورت اجباری تغییر کند و در سالن‌های ورزش، ورزش دختران جدی گرفته شود تا آن‌ها هم از درس تربیت‌بدنی لذت ببرند».

نادر جعفری می‌گوید: «آماری وجود دارد مبنی بر اینکه از هر سه دختر ایرانی یک نفر از لحاظ ساختار قامتی مشکل دارد. این نقیصه بدی برای دختران ماست که باید با ورزش برطرف شود. باید این کار را از مدارس شروع کرد. معلمان ورزش ناهنجاری‌های جسمانی شاگردان را تشخیص دهند و با هدایت به یک رشته ورزشی، مشکلات را ریشه‌کن کنند».

بگذارید کتاب ورزش بیاید بعد....

بزودی کتاب درسی تربیت‌بدنی به کلاس‌های ورزشی راه می‌یابد و شاید با این اتفاق درس تربیت‌بدنی جایگاه خود را بیشتر از قبل در مدارس باز کند.

کمبود فضای ورزشی از یک طرف و محدودیت ورزش دختران دانش‌آموز از طرف دیگر، سبب می‌شود که نیمی از جامعه دانش‌آموزی مدارس منطقه ۸ تهران به‌دشواری بتوانند به انجام تمرینات خود در زنگ ورزش بپردازند

بیشتری نیازمندیم. مثلاً در طرح سبا باید بدانیم دقیقاً هدفمان چیست. آیا می‌خواهیم واقعاً دانش‌آموزان شنا یاد بگیرند یا نه؟ البته در اصل طرح بسیار خوبی است، اما باید با مطالعه جلو رفت. در اجرای طرح ژیمناستیک هم دقیقاً باید این اتفاق رخ دهد تا به آنچه می‌خواهیم برسیم».

فدراسیون‌ها در مسابقات مدارس مشارکت کنند

همواره از دل مسابقات آموزشی و مدارس استعدادهای تیم‌های ملی و باشگاهی در رده‌های پایه شناخته می‌شوند و این زنجیره همچنان ادامه خواهد داشت. حال چنانچه مسابقات آموزشی بهتر با کیفیت‌تر و منظم‌تر برگزار شوند، باید منتظر ظهور پدیده‌های بیشتری هم بود.

مسابقات آموزشی در منطقه ۸ در حجم بالایی دنبال می‌شوند. جعفری می‌گوید: منطقه ما بیشترین حجم مسابقات را برگزار می‌کند. ابتدا مسابقات درون مدرسه‌ای را برگزار می‌کنیم و سپس از دل مسابقات بین آموزشگاه‌ها، تیم‌های منتخب را تشکیل می‌دهیم. بعد این تیم‌ها را در سطح استان تهران به رقابت‌ها می‌بریم. خوشبختانه از نظر حجم برگزاری مسابقات جزو مناطق خوب و اول یا دوم استان هستیم. ما بیشترین تعداد دانش‌آموز را در سطح تهران راهی مسابقات ورزشی می‌کنیم و نتایج خوبی هم گرفته‌ایم.

از دل این مسابقات قهرمان‌هایی مثل **محسن خطیون** در تنیس روی میز، **میلاد مزرعه** در بسکتبال و **محسن مسلمان** و **سامان آقا زمانی** در فوتبال از منطقه ۸ پدید آمده‌اند ضمن اینکه بهترین اسپرک مسابقات والیبالی جوانان آسیا در سال گذشته از «مدرسه دانشمند» این منطقه شناسایی شد. حال چه باید کرد که مسابقات آموزشی بهتر و جدی‌تر برگزار شوند؟ آیا تعامل بیشتر با فدراسیون‌ها لازم است؟

جعفری می‌گوید: «در تعامل با فدراسیون‌ها فراز و فرودهایی داشته‌ایم؛ گاهی با ما همکاری کرده‌اند و گاهی نه. در این خصوص نیازمند تصمیم‌گیری و تصمیم‌سازی در رده‌های بالای مدیریتی هستیم، تا ما این تصمیمات را در سطوح پایین اجرا کنیم. باید شرایطی فراهم شود تا این تصمیمات در سطح کار ستادی باقی نماند».

جعفری پیشنهادهایی هم دارد: «مثلاً اگر برگزاری رقابت‌های فوتبال در پایه جوانان و نوجوانان از هیئت فوتسال به آموزش و پرورش برسد و اعتبارات، داوری و ... این رقابت‌ها به ما واگذار شود، نتایج بهتری می‌گیریم و ورزشکاران زنده‌ای مثل **محسن مسلمان** که از سوم ابتدایی

کارشناس مسئول تربیت‌بدنی منطقه در این خصوص می‌گوید: از مشکلات کتاب درسی تربیت‌بدنی عدم انعطاف‌پذیری آن و جلوگیری از خلاقیت دانش‌آموزان است. چرا که فقط کارهای عمومی در کتاب مطرح می‌شود. از طرف دیگر، علاقه‌مندی و فیزیک‌بدنی بچه‌ها هم در مباحث کتاب در نظر گرفته نمی‌شود.

اما به نظر جلیلی حضور کتاب منفعت‌هایی هم خواهد داشت: «همه خانواده‌ها انتظار دارند فرزندشان در ورزش نمره بیست بگیرد. اما وقتی کتاب بیاید و بحث آموزش تربیت‌بدنی حساب و کتاب داشته باشد، همه طور دیگری به این درس نگاه می‌کنند. شاید در گذشته جایگاه ویژه‌ای برای درس ورزش قائل نمی‌شدیم، اما الان شرایط تغییر کرده است. اگر معلم نمره ورزش را ۱۳ یا ۱۴ هم بدهد. بر اساس عملکرد دانش‌آموز بوده است و ما نمی‌توانیم دخالت کنیم.

روزگاری نه‌چندان دور زنگ ورزش توسط درس‌های ریاضی، علوم و... مصادره می‌شد، اما اکنون برای جلوگیری از این اتفاق نظارت‌های ویژه‌ای صورت می‌گیرند. جعفری می‌گوید برای این کار بخشنامه داریم و در ابتدای سال تحصیلی به مدارس ابلاغ می‌کنیم که به هیچ عنوان نباید کلاس درس تربیت‌بدنی را با درس‌های دیگر ادغام کنند. ما این کار را از مدیران مدارس می‌خواهیم و نظارت هم داریم. مدیران مدارس باید بکوشند درس تربیت‌بدنی هم مثل ریاضی

روزگاری نه‌چندان دور زنگ ورزش توسط درس‌های ریاضی، علوم و... مصادره می‌شد، اما اکنون برای جلوگیری از این اتفاق نظارت‌های ویژه‌ای صورت می‌گیرند. جعفری می‌گوید برای این کار بخشنامه داریم و در ابتدای سال تحصیلی به مدارس ابلاغ می‌کنیم که به هیچ عنوان نباید کلاس درس تربیت‌بدنی را با درس‌های دیگر ادغام کنند. ما این کار را از مدیران مدارس می‌خواهیم و نظارت هم داریم. مدیران مدارس باید بکوشند درس تربیت‌بدنی هم مثل ریاضی

آموزگار مرد تربیت‌بدنی کم داریم

یکی از مشکلات بزرگی که تربیت‌بدنی منطقه ۸ تهران از آن رنج می‌برد، کمبود شدید معلم ورزش مرد، به‌خصوص برای دوره ابتدایی است. جعفری و جلیلی در این خصوص توضیحات مفصلی دارند. جلیلی می‌گوید: «مشکل عمده ما کمبود نیروی معلم ورزش است که به شدت به چشم می‌آید. از وزارت آموزش و پرورش استدعا داریم در این قضیه

روزگاری نه چندان دور زنگ ورزش توسط درس های دیگر و معلمان درس های ریاضی، علوم و ... اشغال می شد، اما اکنون برای جلوگیری از این اتفاق نظارت های ویژه ای صورت می گیرند

اتفاق هم در حالی بهتر خواهد شد که سرانه معین باشد و با نظارت ما، مدیر آنرا در زمینه ورزش مدرسه هزینه کند». جلیلی در خصوص امکانات ورزش مدارس می گوید: «مشاهده شده که مدارس خودشان اقدام به خرید دروازه هندبال یا فوتبال می کنند و خودشان هم در حیاط مدرسه نصب می کنند. اما برای جلوگیری از اتفاقات تلخ حتماً باید دروازه ها ایمن سازی شوند. پایه های دروازه ها محکم شوند و دور میله ها فوم گذاشته شود که همه این ها هزینه بر خواهند بود. حال اگر مدیر مدرسه توانایی هزینه کردن داشته باشد، انجام می دهد و اگر هم نداشته باشد کار را رها می کند. البته در منطقه ما تعدادی از مدیران مدارس که خودشان علاقمند به ورزش اند، تمام کارهای مربوط به ایمن سازی را انجام می دهند و این موضوع را جدی می گیرند».

اما باز هم برمی گردیم به بحث کمبود معلم ورزش و این که با تغییر نظام آموزشی مشکلات جدیدی در این خصوص به وجود خواهد آمد. جعفری می گوید: «با اجرای طرح ۳-۳-۶ که درس تربیت بدنی هم از آن بی نصیب نخواهد ماند، مشکلاتی به وجود می آید. این طرح اکنون اجرا شده است، اما اجرای درست آن ظرایف خاص خودش را دارد. الان یک سال به دوره ابتدایی اضافه شده، اما هنوز طرح درس کلاس ششم به ما ارائه نشده است. به علاوه، با همین اضافه شدن یک پایه، بحث کمبود آموزگار جدی تر هم می شود».

جلیلی در پایان می گوید: «با طرح ساماندهی معلمان ورزش باید ۱۲ ساعت از وقت کاری معلمان راهنمایی را به سال ششم ابتدایی اختصاص دهیم. از طرف دیگر، چون معلم ورزش در دوره ابتدایی پنج ساعت و در دوره راهنمایی و دبیرستان شش ساعت کلاس دارد، اشکالاتی به وجود خواهد آمد».

تعداد مدارس منطقه ۸ آموزش و پرورش

دبستان (فقط دولتی)	پسرانه ۳۷	دخترانه ۳۵
راهنمایی (دولتی و غیرانتفاعی)	پسرانه ۲۵	دخترانه ۲۳
دبیرستان (دولتی و غیرانتفاعی)	پسرانه ۲۸	دخترانه ۲۵

به کمک ما بیاید و مثل استان ها مشکل مناطق تهران را حل کنند».

جعفری ادامه می دهد: «این مشکل تقریباً در بیشتر مناطق تهران به ویژه در دوره ابتدایی وجود دارد که شاید با جذب نیروهای جدید و کارآمد حل شود. جذب نیرو ظاهراً در استان ها و حتی شهرستان های تهران انجام شده است اما تهران به خاطر کلان شهر بودنش محدودیت هایی دارد و نمی تواند این مشکل را حل کند».

جلیلی وارد بحث می شود و می گوید: «چیدمان معلمان ورزش در تهران اشکال دارد. در سال های گذشته معلمان ورزش با حکم آموزگاری حتی در دوره متوسطه هم فعالیت می کردند. در بخش خانم ها آن قدر جذب نیرو داشتیم که الان آموزگار مازاد داریم. اما در بخش آقایان کمبود وجود دارد؛ حالا یا علاقه مندی نبوده یا جذب نیرو اشکال داشته است».

وی ادامه می دهد: «زمانی آن قدر نیروی آموزگار زیاد شد که در دوره های راهنمایی و دبیرستان هم مورد استفاده قرار گرفت. اما همین باعث شد برای بازگشت آموزگاران به دبستان ها مشکل به وجود بیاید. حال وقتی بحث ساماندهی این مشکل مطرح می شود و برای همه درس ها نیرو جذب می شود، متأسفانه تربیت بدنی آخر صف قرار می گیرد».

جلیلی که ۲۱ سال پیش کاپیتان تیم فوتبال جوانان پرسپولیس بوده است در همین زمینه می گوید: «متأسفانه گروه بندی ها بر اساس نیازها انجام نمی شود. یعنی ابتدا به دبیرستان معلم ورزش می دهند، بعد راهنمایی و اگر معلمی مانند به ابتدایی داده می شود. در صورتی که باید بر عکس باشد. دوره ابتدایی باید گروه یک باشد. یعنی ابتدا باید دوره ابتدایی را ساماندهی کنیم، بعد اگر نیروی مازاد باقی ماند، به راهنمایی و دبیرستان بدهیم».

جلیلی می افزاید: «مشکل بعدی بحث حق التدریس است که در دوره ابتدایی پرداخت نمی شود. اگر این مشکل هم حل شود، می توان در بحث جذب نیرو برای اداره ابتدایی حرکت بزرگی کرد».

جعفری که روزگاری نه چندان دور داور بین المللی فوتبال بوده است و حالا به عنوان مدرس و ناظر داوری با فدراسیون فوتبال همکاری می کند، می گوید: «کمبود نیروی مرد و امکانات ورزشی از مهم ترین مشکلات ماست. درباره امکانات هم باید بگویم، گاهی ادارات کل سرانه ورزشی مشخصی به مناطق اختصاص می دهند و ما بین مدارس تقسیم می کنیم. در این صورت مدیر مدرسه با توجه به نیاز مدرسه اش و با نظارت ما سرانه را هزینه می کند. این